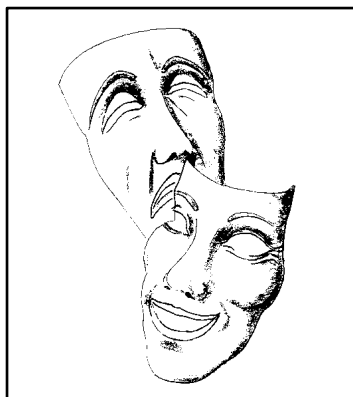

WINTRŮV RAKOVNÍK

4

XXXIX. POSTUPOVÁ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
S VÝBĚREM NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ

BŘEZEN 2015

Kazimír Lupinec – Přes čáru? Neměl jsem sebemenší pochyby

Divadlo V.A.D. jezdí do Rakovníka pravidelně, na smích při jeho představeních jsme tu zvyklí. Dneska to ale bylo trochu jinak. Alespoň pro mě. Ne že bych se nenasmála, ale spolu se smíchem přišla i jiná, u představení tohoto souboru nečekaná emoce. A byla doprovázena slzami. Nechala jsem se pár hodin vychladnout a šla se zeptat Kazimíra Lupince, čím to, že se vydali touto cestou.

Kdo přišel do souboru s tématem? Jaká byla reakce ostatních?

S tématem jsem přišel já. Chodil jsem takhle za babičkou, takže jsem k tématu přirozeně dospěl. Soubor vcelku rychle pochopil, že to bude dobrý. Myslím, že s tím, o čem naše hra je, se z větší nebo menší dálky setkal skoro každý. Ne že by všichni sami dlouhodobě za někým docházeli, ale třeba znají určité motivy z rozhovorů nebo ze setkání s hodně starými lidmi. Každý se podle mě kolem něčeho podobného ochomýtl.

Jaká poměrná část textu byla napsána předem a kolik vzniklo při zkoušení, hromadně?

Ode mě byl text definovaný do úrovně děje a základního vyznění. V rámci zkoušení jsme inscenaci vylepšili o hodně vtipů, které si člověk od stolu jen tak nevymyslí. Taky jsme vymysleli, jak to co nejšikovněji poskládat, kdy má kdo přijít, ladili jsme vedlejší motivy, jako postavy sester, to všechno se ještě hodně dotvářelo.

Celou dobu jsem si říkala, že hodně balancujete na hraně. Hledali jste tuhle hranu těžko?

Vůbec. Od začátku jsem si to představoval takhle a neměl jsem sebemenší pochybu. Samozřejmě jsem si toho byl vědom, na té hraně jsme

úmyslně. Byl jsem si ale jistý, možná neskromně, že to vybalancujeme dobře. Možná si někdo může myslet, že to bylo za hranou, ale už jsme měli na představení hodně ohlasů, i od starých lidí, a tenhle názor se ještě neobjevil. To mi přijde docela hezký. Přesvědčení, že takové téma lze udělat a přitom být korektní, nezesměšnit nikoho, bylo jedním z hlavních inspiračních zdrojů toho představení. Říkal jsem si, že je to zanedbávané téma pro komedii. Vysvětloval jsem si to tím, že se toho asi spousta inscenátorů bojí. Myslím, že je důležitý vnitřní pocit, a když má člověk čisté svědomí, že nechce dělat srandu za každou cenu, že v tom obsah je, myslím, že se na to scestí člověk nemůže dostat.

Humoru ses tedy nebál. Bylo naopak těžké se vyhnout sentimentu?

Nás ani nějak nenapadlo, že by tam vůbec mohl být, vůbec jsme nad tím nepřemýšleli. Sentimentu bychom se báli ještě víc, než nemístného humoru. Asi je to i otázka všech her, které jsme kdy dělali. Bral bych jako velkou prohru, kdyby z něčeho kapal sentiment. Samozřejmě že konec, vlastně happy-end, k tomu může trochu směřovat, ale stejně jsme nad touto kategorií ani neuvážovali.

Dvě z hlavních postav jsou na jevišti v podstatě statické. To není

jednoduchá výchozí pozice pro živou komediální scénu...

Já bych je tak trochu myšlenkově odečetl jako součást postelí. V podstatě to bylo na nás, kteří jsme na postelích připoutaní nebyli. Takhle bych to bral. Spíš jsme řešili, a doteď nevím, jak moc se to povedlo, jestli je dostatečně odlišný, atmosférou i temporytmem, ten byt. Vždycky si ale nakonec říkám, že člověk stejně jde do divadla, slyší tam dvacetiminutový rozhovor dvou lidí, kteří u toho sedí, a stejně je do toho vtažený a nic mu nechybí. Takže o to asi tolik nejde, jestli se chodí nebo nechodí. Musí tam být obsah. Když tam je, není problém.

V průběhu dne jsem zjistila, že jsem se o vašem představení vlastně s nikým nemohla bavit. Rozhovor se v druhé větě okamžitě zvrhнул do roviny osobních zážitků, diskuse o divadle ustupovala.

To je pravda. Děje se nám to taky. První reakce je „a to my jsme měli...“. Každý to chce nějak potvrdit. Ale to je dobře. Je vidět, že je to téma živé.

Zatím.

Jo, zatím.

Petra Jirásková

Divadlo V.A.D. Kladno

Lupinec & Co / V.A.D.: Upokojenkyně

Divadlu V.A.D. Kladno se v Rakovníku prostě daří. Výjimkou není ani letošní festival, na kterém se soubor představil hrou ze své dílny s názvem *Upokojenkyně*, kde jsou jako autoři uvedeni Lupinec & Co.

Jedná se o groteskní absurdní komedii, ve které není nouze o překvapivé paradoxy ani o černý humor. Výchozí situaci tvoří pokoj domova pro seniory, v němž jsou na lůžko upoutány dvě ženy pokročilého věku. Jádrem hry je pak vyslovené přání jedné z nich skoncovat se svým životem. V okamžiku, kdy její syn vezme toto přání doslova, roztáhá se kolotoč situací, které autoři a posléze i režie dovádí ad absurdum.

Ke cti souboru nutno přičíst, že, byť se tematicky pohybujeme na hraně věcí životně závažných, ani na chvíli inscenace neopouští zvolené režijně stylové řešení jemné nadsázky a ironie. Tím se také zcela účinně soubor vyhne sentimentu, ke kterému by mohlo téma velmi lehce svádět. V souvislosti s tvorbou Divadla V.A.D. Kladno můžeme dnes již hovořit o specifické divadelní poetice a svébytném rukopisu, kterým se tento divadelní kolektiv již několik let prezentuje. To se beze zbytku promítlo

i v letošní inscenaci *Upokojenkyně*. Řeť se skvěle vybudovaných a pointovaných situací (gag s uklidňujícími prášky, replika „...promiň, mami...“, kterou na sebe vztáhne paní Ptáčková, hra Vlas-

timila Vrbičky na syna paní Ptáčkové za neočekávané přítomnosti její dcery Lenky, atd.), autentické, přesné a ukázněné herectví (bez výjimky) a rovněž samotný překvapivý a působivý závěr inscenace umocňuje celkový skvělý divácký zážitek.

Milan Schejbal

Malé divadlo DDM Kolín

Warren Adler, Ondřej Sokol, Martin Drahovzal: Válka Roseových

Válka Roseových (známá ze slavného amerického filmového zpracování), je modelová hra o tom, jak skončilo jedno vcelku normální manželství.

Oliver a Barbara žijí svůj americký sen, mají dům, dvě děti, luxusní auto, dobrou práci, koníčky i domácí mazlíčky. A přesto se jednoho dne dostanou k rozvodovým právníkům, kteří je vlastně dotlačí k tomu, aby se nerozešli v klidu, ale aby svedli válku. Válku, která nemá vítěze. Vítězí totiž právníci a jejich zase o něco bohatší konta.

Režisér, a také autor úpravy, Martin Drahovzal v inscenaci kolínského souboru bohužel prozatím nedokázal dostatečně jevištně akcentovat tuto základní linku. Představení se rozpadá na drobné vtípky, paradoxně však má spíše monotónní rytmus, než aby se zvyšovalo napětí. Je to dáno jednak určitou hereckou nejistotou (omluvitelnou tím, že jsme viděli de facto druhou reprízu), dále ne dostatečným komentá-

řem k „dosaženým výsledkům“ manželské války, a především retardující prací s mobilářem při přestavbách. Přitom scéna a její základní řešení je vy-

nalézavě vymyšleno jak funkčně, tak tematicky.

Nebráním se říci, že Válka Roseových souboru Malého divadla DDM Kolín má

„zaděláno“. Přeju jí, aby se v reprízách co nejvíc přiblížila ke kýženému cíli – k napínavé herecké podívané.

Kateřina Fixová

Slánská scéna Slaný Agatha Christie, Moie Charles, Barbara Toyová: Vražda na faře

Dramatizace detektivní novely Agathy Christie Vražda na faře není jednoduchou jevištní látkou. Množství postav, mrtvola, která se objeví takřka po otevření opony, princip konverzace nikoliv akce, složitý příběh. Náročný úkol pro režiséra i herce.

Slánská scéna správně vzhledem k danému žánru vychází z realistických základů – scénografické realistické řešení, detaily v rekvizitách i v kostýmní výpravě. O co víc je výchozí situace jasná, o to víc bohužel vadí, když na mnoha místech chybí srozumitelné jednání, když nerozumíme vztahům mezi jednotlivými postavami nebo jejich postojům k událostem děje. Všechno, čemu v detektivce nerozumím, může vyznívat kontraproduktivně. Tam, kde situace, postavy i vztahy fungují (kaplan Tomáše Votta, Mary Michaely Segmanové a slečna Marplová v podání Hany Kunertové), tam získává děj na zajímavosti a především na napětí.

I když právě Vražda na faře není tou nejkvalitnější možnou divadelní detektivkou, jsem přesvědčená, že zprehlednit, zvýraznit a někde i dobudovat jednotlivé situace by inscenaci velmi

prospělo. A zkušený slánský soubor s režisérem Ulovcem na to podle mého názoru má.

Kateřina Fixová

Martin Drahovzal Černý humor je moje parketa

Rozvod není žádný med, zejména v případě, kdy vás proti sobě ještě štvou vaši právníci. Tak proč si z něj neudělat legraci? Malé divadlo DDM Kolín zinscenovalo hlavně ve filmové podobě známou Válku Roseových. Některé části vypadaly na jevišti nebezpečně, ale byly dělané s láskou k černému a cynickému humoru. Smysl pro něj režisérovi Martinu Drahovzalovi očividně nechybí.

V inscenaci děláte kaskadérské kousky. Oliver pouští na Barbaru skříň, padá se ze židle atd. Máte nějak ošetřené, aby se nikomu nic nestalo?

Máme. Ono to jen tak vypadá. Je to takové, jak to u divadla je. Nesmí to být nebezpečné, ale musí to vypadat nebezpečně. Je to ošetřené, nebojte se. Proto je to občas řešeno i světlem a takovými věcmi. Herci mají pády dobře nacvičené, kolena zabandážovaná a tak dál.

Toto nebyla vaše první černohumorná hra.

Nebyla. Z devadesáti devíti procent dělám černohumorné hry, protože černý humor mám velmi rád, a to jak s Malým divadlem Kolínským, tak s Mrstou Prstou v Kouřimi. Zkrátka černý humor je moje parketa.

Co vás na černém humoru nejvíc přitahuje?

Mám rád humor, a to především

humor, který se občas zadírá do mor-ku kostí. Je to lehce cynický pohled na svět kolem nás. Nemám romantický výhled, ale cynický humor mi sedí.

Dělali jste i Fušery, s.r.o., což byla severská hra. Chtěl jste tentokrát sáhnout po černém humoru na západ?

Ne. Je to spíš tím, že jsme zkoušeli Adriana Molea od Sue Townsendové. Soubor se nám trochu proměnil, několik lidí odešlo, takže z personálních důvodů to nedopadlo. Sáhl jsem po hře, kterou mám už delší dobu mezi oblíbenými tituly. V takovýchto chvílích sáhnou do téhle přihrádky a vytáhnou něco, co bych někdy chtěl režírovat nebo

v tom hrát, a pokusím se to převést na jeviště.

Jak ve Fušerech, tak v Roseových jsem si všiml pestrého výběru muziky. Tady byla například Joan Jett,

ve Fušerech zase Depeche Mode. Jste velký fanda popu a rocku?

Nemůžu říct, že bych měl vyhraněný styl. Do her dávám to, co mě inspiro-
ruje. S muzikou si hraju rád. Inspiruje
mě k divadelním obrazům, k divadel-

ní akci. Mám rád široký záběr od rocku
přes pop a Depešáci, Joan Jett a dal-
ší jsou moji oblíbení. Nechci je mít ve
všech hrách, ale když mám pocit, že se
tam hodí, tak tam jsou.

Jirka Štraub

Libor Ulovec Velká premiéra

Přátelské interview s Liborem Ulovcem byla příjemná dohra po dvou hodi-
nách ve společnosti slečny Marplové. Pro Libora znamenala spolupráce se
Slánskou scénou velkou výzvou...

**Vzpomínám si, když jsem od te-
be minulý rok viděl inscenaci
Pochyby, která se odehráva-
la v církevním prostředí. Teď je
hra situovaná na faru.**

To je náhoda. Známe se dlouho
s Tomášem Vottem. Asi z doby, kdy
jsem dělal své monodrama Svou vlast-
ní ženou. Hrál jsem ho na Wintrovkách
jako inspirativní představení v roce
2009. On tu hrál jako monodrama Ho-
tovo, konec. Popovídali jsme si a do-
spěli k tomu, že spolu někdy uděláme
nějaké divadlo. Dopadlo to tak, že mě
pozdval do Slánské scény, jestli bych jim
nechtěl pomoci něco realizovat. Výběr
byl na nich, takže je to skutečně jen ná-
hoda.

**Máš velkou zálibu v britských
detektivkách?**

Britské detektivky mě baví. Inten-
ce byla dělat detektivku. Měli jsme na
stole asi čtyři texty a dramaturgický vý-
bor Slánské scény se rozhodl pro Vraž-
du na faře.

V Pochybách jste hráli čtyři

**a teď ses podílel na větší insce-
naci. Chtěl sis po Pochybách
zkusit něco většího?**

Ano. Byla to pro mě velká výzva
a i taková premiéra, protože vždycky,
když jsem něco režíroval, zároveň jsem
v tom i hrál. A tohle bylo poprvé, kdy
jsem dělal s lidmi, které jsem neznal,
kdy jich bylo tolik a kdy jsem dělal re-
pertoár, do něhož jsem se nikdy ne-
pustil, tzn. měšťanské divadlo. Nevě-
děl jsem, co od toho očekávat. Pro mě
to tedy byla možná ještě větší premi-
éra než pro mnohé z těch, již se dnes
předvedli.

**Máš radši slečnu Marplovou ne-
bo Hercula Poirota?**

Myslím si, že je to nastejno, i když
jsme se tu snažili vybarvit slečnu Mar-
plovou trochu jinak. Udělat z ní víc
drbnu a méně laskavou babičku, jak
je většinou zpodobňovaná, protože
to byl první text, v němž se objevila.
V něm ji ještě lidé neměli zafixovanou
jako hodnou babičku, co všemu rozu-
mí. Ale Poirot je taky výzva. Nevíš, jestli

někdo na Hercula Poirota nehledá re-
žiséra? (smích)

(smích) **Bohužel, ale bylo by fajn
udělat i Poirota.**

To ano, ale chce do toho dobře ty-
pově sáhnout. Myslím si, že tady se to
podařilo. Ale to zase nebylo úplně na
mě. O tom si Slánská scéna – resp. To-
máš Vott – rozhodovala sama.

Jirka Štraub

